

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 225/2023

14.03.2023. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Биљане Синановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Слободана Антонића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К 531/22 од 07.10.2022. године и Вишег суда у Шапцу Кж1 343/22 од 22.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 14.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Слободана Антонића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К 531/22 од 07.10.2022. године и Вишег суда у Шапцу Кж1 343/22 од 22.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К 531/22 од 07.10.2022. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парнични поступак. Истом пресудом је одлучено о трошковима кривичног поступка како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж1 343/22 од 22.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Слободан Антонић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане правноснажне пресуде преиначи, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе да је извршила кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, или да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се у изреци првостепене пресуде наводи да је окривљена критичном приликом угрозила сигурност оштећене ББ претњом да ће напасти на њен живот и тело, тако што јој се обратила речима: „Умрећеш, распаћеш се, лопови, украла си кућу, запалићу ти је“, које речи према ставу одбране, не представљају претњу нападом на живот и тело оштећене, тако да у радњама окривљене нема обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, већ би изговорене речи могле представљати кривично дело увреда. Бранилац у захтеву, даље, наводи да претње окривљене да ће запалити кућу, такође не представљају кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, јер се односе на имовину, а предметно кривично дело може бити извршено једино квалификованом и озбиљном претњом, која је таква када је објективно подобна да код онога коме се прети изазове осећај страха и несигурности.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, чини онај ко угрози сигурност неког лица, претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, а последица кривичног дела је угрожена сигурност пасивног субјекта, која се манифестује у његовом осећању несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је, за постојање дела, битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Према изреци првостепене пресуде, окривљена АА је оглашена кривом због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, јер је у време и на месту означеним у изреци пресуде, у урачунљивом стању угрозила сигурност оштећене ББ, претњом да ће напасти на њен живот и тело, на тај начин што је дошла на адресу становања оштећене, након што је сазнала да су она и супруг ангажовали судског вештака у вези спорне куће у ул. ..., и истој се обратила речима: „Умрећеш, распаћеш се, лопови, украла си кућу, запалићу ти је“, што је код оштећене изазвало страх како за своју безбедност тако и за безбедност имовине, након чега је окривљена наставила да прети оштећеној речима да ће све попалити, да ће се осветити, све до доласка полиције, при чему је окривљена била свесна свог дела, његове забрањености и хтела његово извршење.

По налажењу овог суда, из чињеница и околности наведених у чињеничном опису дела у изреци пресуде, стичу се сва законска обележја кривичног дела

угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и то како објективна, која се односе на радњу извршења – употреба претње да ће се напасти на живот и тело оштећене и последицу тог кривичног дела – угрожавање сигурности оштећене, тако и субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљене, који обухвата и свест о забрањености дела.

По оцени овога суда, претња као обележје, односно радња извршења кривичног дела угрожавање сигурности мора се посматрати јединствено, а не парцијално, како то чини бранилац у поднетом захтеву. Наиме, стоји чињеница да поједине речи упућене оштећеној од стране окривљене имају увредљив карактер, а неке представљају претњу која се односи на имовину оштећене. Међутим, по оцени овога суда, речи окривљене наведене у изреци пресуде – да ће све попалити, из чије садржине произлази да се односе и на људе, а не само на имовину, заједно са претходним обраћањем окривљене оштећеној речима: „Умрећеш, распадаћеш се“, посматране у целини и у контексту разлога доласка окривљене на место догађаја (ангажовање судског вештака од стране оштећене и њеног супруга у вези спорне куће), представљају озбиљну и конкретну претњу нападом на живот и тело оштећене, која је код ње изазвала осећај страха за сопствени живот и телесни интегритет.

Стога су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца окривљене којима се указује да дело за које је окривљена оптужена и оглашена кривом правноснажном пресудом није кривично дело, односно да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљене повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић